

ÎNSĂRCINAREA CEA MARE A BISERICII

Mana pe data de 30 Noiembrie, R2808 - 1 Mai 1901, pag. 151

Mat. 28:16-20

„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, chiar până la sfârșitul lumii (veacului)” - versul 20.

Următoarea manifestare a Domnului nostru față de ucenicii Săi a avut loc aproape de sfârșitul celor patruzeci de zile ale prezenței Sale invizibile după învierea Sa. Conform înțelegerii noastre, aceasta a fost a șasea ocazie de acest fel, și ea a fost cu mult mai însemnată decât cele precedente, deoarece, în armonie cu alții, credem că de data aceasta Domnul nostru S-a manifestat nu numai față de cei unsprezece apostoli ai Săi menționați în lecția noastră, ci și întregii mulțimi de credincioși, pe care Apostolul Pavel îi menționează ca fiind „peste cinci sute de frați” (1 Cor. 15:6). Suntem informați că această adunare a fost convocată printr-un anunț special cu privire la timpul și locul desfășurării acesteia; prin urmare aceasta a fost o ocazie pentru cei deplin interesați să se întrunească împreună. Dr. Bordman sugerează că unii din cei care ar putea compune acel număr ar putea fi: „cei unsprezece apostoli; cei șaptezeci de ucenici; Maria din Nazaret; Maria din Magdala; Maria din Betania; Maria, soția lui Cleopa (sora mamei lui Isus - n. e); Maria, mama lui Ioan Marcu; Marta, Ioana și Suzana, și femeia de la fântâna lui Iacov; mama soției lui Petru și slăbănogul din Betsaida; Centurionul din Capernaum și văduva din Nain; femeia pocăită în timpul ospățului lui Simon și femeia vindecată pe drum; Iair și fiica lui și Bartimeu; femeia Siro-Feniciană, și surdo-mutul din Decapolis; recunoscătorul lepros din Samaria și femeia care a fost legată de un spirit de neputință; Zacheu și Lazăr, pe care l-a înviat din morți; și orbul și surdo-mutul și șchiopul și neputinciosul și lunaticul pe care El i-a vindecat; și Iosif și Nicodim”. Cu certitudine ne așteptăm ca aceștia să fi fost printre prietenii Domnului nostru care au avut o mare încredere în El, și care, experiențând o mare dezamăgire la moartea Sa, ar avea mari speranțe aprinse în inimile lor prin declarațiile apostolilor despre învierea și manifestările Sale față de ei.

Înțelept a fost planul care a dat urmașilor Săi „dovezi infailibile” ale învierii Sale, și instrucțiile necesare pentru aprecierea acesteia, într-o măsură atât de treptată precum am urmărit-o. Trei manifestări în ziua învierii Domnului nostru; una cu o săptămână mai târziu, în ziua a opta; a cincia a avut loc probabil cu două săptămâni mai târziu, în cea de a 22-a zi după învierea Sa, și acum cea de a șasea manifestare, avu loc probabil la zece zile după ultima, cam în ziua a treizeci și doua. Astfel în mod treptat au fost învățate două lecții necesare: (1) faptul învierii Domnului nostru, că El n-a mai fost mort, ci viu; și (2) că El a fost „schimbat”, că El n-a mai fost „omul Isus Christos”, ci acum El este „un spirit dătător de viață”, manifestând puterile și însușirile pe care ei știau că aparțin ființelor spirituale - invizibilitatea și puterea de a apărea în diferite forme ca om - puterea de a veni și a se duce ca vântul, ne știindu-se de unde vine și unde se duce - Ioan 3:8.

De asemenea vedem manifestată înțelepciunea și în ordinea aparițiilor: în primul rând Mariei, care se pare că a fost o femeie plină de credință cât și de zel, și a cărei cuvânt ar avea influență la Apostoli; apoi, a fost convins, Petru, liderul tuturor; apoi restul din cei unsprezece, în afară de Toma, care s-a îndoit; apoi tuturor celor unsprezece, incluzându-l și pe Toma, și probabil și unele femei împreună cu ei, ne menționate; apoi a urmat o perioadă interimară de ne-apariție care le-a părut lungă, în timpul căreia unii dintre ei au început din nou pescuitul; apoi urmă convingerea acestora că Domnul înviat are toată puterea pe care a posedat-o vre-o dată, și era la fel de capabil să fie cu ei și să-i călăuzească și să le aprovizioneze necesitățile, cum a fost când era lângă ei în fiecare zi în carne, ca om; apoi instruirea lor cu privire la faptul că misiunea lor va mai fi încă să-I hrănească oile Sale și mieii Săi; ceea ce se vede și în pregătirea din partea Sa a acestei ultime întâlniri generale, care va fi primită de două ori mai puternic, datorită anunțării sale prealabile.

Timpul a venit; prietenii lui Isus au fost adunați; timp de aproape cinci săptămâni ei au studiat marele lecții ale providenței divine legate de moartea și învierea Domnului, și cum I s-au putut întâmpla Lui toate acestea și El tot să rămână Mesia - da, precum a explicat El, cum toate acestea lucruri erau necesare pentru El, pentru ca El să poată fi Mesia și să poată îndeplini marea și minunata lucrare prezisă în Sfintele Scripturi - cum El trebuie mai întâi să sufere pentru a răscumpăra omenirea, înainte, ca să fie deplin autorizat și împuternicit ca Împărat al Slavei să-i binecuvânteze cu viață veșnică și cu toate privilegiile și binecuvântările potrivite pentru cei răscumparați și împăcați.

Ei, când L-au văzut, I s-au închinat: „dar unii s-au îndoit”. Putem presupune în mod rezonabil că printre cei ce s-au îndoit, n-a fost nimeni din cei doisprezece apostoli, deoarece ei au fost pe deplin satisfăcuți, cu totul convinși, și astfel s-au exprimat anterior. Cei care s-au îndoit, credem, că ar fi trebuit să fie dintre cei „cinci sute de frați” prezenți la această adunare anunțată dinainte, care nu l-au văzut încă de la învierea Sa, unii dintre care, putem rezonabil presupune, că au fost cu mult mai slabi în credință decât apostolii și prietenii deosebiți cu care Domnul deja a comunicat. Declarația că „unii s-au îndoit” este o evidență a sincerității relatării Evangheliei. Ea ne arată, de asemenea, că urmașii Domnului nu erau peste măsură de creduli, ci din contra, dispuși să examineze și să cântărească dovezile prezentate, și zelul ulterior, energia și spiritul sacrificiului de sine a celor care au crezut, ne dau o abundentă dovadă a sincerității convingerilor lor în ceea ce privește învierea Domnului nostru, pe care ei în același fel ca și noi, o socot ca piatra de temelie a credinței noastre în El. Dacă Christos n-ar fi înviat, atunci credința noastră este zădarnică și noi suntem încă în păcatele noastre - 1 Cor. 15:17.

Când Domnul nostru a apărut, mesajul Său a fost cel de care ei au avut nevoie să le fie imprimat, și pe care El l-a imprimat într-o măsură oarecare și în celelalte apariții ale Sale. Aceasta a constat în faptul că I-a fost dată toată *puterea* în cer și pe pământ. Prin aceasta nu trebuie să înțelegem că Tatăl a renunțat sau Și-a predat ceva din puterea sau autoritatea Sa proprie, ci mai curând, trebuie să ne aducem aminte, că precum spune Apostolul Pavel în altă parte, în orice astfel de declarație, Tatăl niciodată nu este inclus (1 Cor. 15:27). Nici nu trebuie să înțelegem că Domnul nostru a avut în vedere că puterea și autoritatea i-a fost dată să înlăture sau să anuleze sau să violeze vreo trăsătură a legii și planului divin. Din contra, trebuie să înțelegem cuvintele Sale că înseamnă: Eu am venit în lume pentru a îndeplini voia Tatălui meu, și manifestând ascultare față de această voință a Sa, și împlinind toate cerințele ei, nu numai în a răscumpăra omenirea din pedeapsa morții prin Adam, dar de asemenea și în a obține titlul și *autoritatea* promisă de Tatăl, care aparține lui Mesia. Din momentul când am făcut consacrarea, am fost *recunoscut* ca Mesia, dar funcția mea ca Mesia, depindea de credințioșia mea până la moarte - chiar moarte de cruce. Eu am fost credincios în acestea, și ca răsplătă Tatăl m-a înviat din morți, părtaș al naturii divine, și moștenitor al tuturor binecuvântărilor și făgăduințelor nespuse de mari și scumpe menționate înainte ca aparținând lui Mesia. Toată această putere și autoritate Mesianică, care a fost a mea în mod socotit, doar recunoscută, în perspectivă, acum este a mea în mod *real*; pentru că Eu am terminat lucrarea pe care Tatăl mi-a dat-o s-o fac, și aceasta într-un mod acceptabil; și acceptarea Sa a fost manifestată în învierea mea la starea mea prezentă a gloriei și puterii spirituale - Fapte. 17:31.

„*Așadar* mergeți, și faceți ucenici din toate neamurile”. Însărcinarea lor de a merge și a-L mărturisi ca Mesia era bazată pe faptul că Tatăl a acceptat lucrarea Sa, sfârșită la Calvar, și că L-a recunoscut cu deplină autoritate ca fiind Mesia, prin învierea Sa din morți: *de aceea* îl putem propovădui pe Isus, puterea lui Dumnezeu și canalul tuturor îndurărilor Sale promise și a binecuvântărilor pentru toți care „au ureche de auzit”, pentru toate neamurile, și nu numai pentru națiunea lui Israel, cum au fost cele precedente.

Conform asigurării *autorității* Sale ca Mesia, Domnul nostru, adresându-se în mod special celor unsprezece apostoli, dar indirect, cu ei și prin ei, adresându-se tuturor urmașilor Săi, ne-a dat marea însărcinare, pe care noi, poporul Său, o executăm de atunci încoace. Aceasta ar putea fi numită *împuternicirea* apostolilor Săi și a tuturor urmașilor Săi ca învățători, ambasadori, membri ai preoției împărătești, vorbind și învățând în numele Învățătorului, Mesia cel deplin împuternicit. Însărcinarea se împarte în trei părți: 1). „Faceți ucenici din toate neamurile”; 2). „botezându-i”; 3). „învățați-i”. Cuvântul „învățați-i” din versetul 19 (în versiunea comună Engleză KJV - n. e), nu este tradus din același cuvânt Grecesc redat prin „învățați-i” în versetul 20. Cuvântul din versetul 19 înseamnă a face prozeliți sau a face ucenici. Cuvântul „învățați-i” în versul 20 înseamnă instruire.

Un gând greșit este extras din acest text de către mulți cercetători ai Scripturilor, când aceștia consideră însemnătatea acestor cuvinte ca fiind: Mergeți și convertiți toate neamurile. Nu acesta este gândul, ci din contra: Mergeți și adunați pe cei convertiți din toate neamurile, și botezați-i și învățați-i, etc. Acest punct de vedere este în armonie cu declarația Învățătorului nostru cu alte ocazii, în care El a mărturisit că toate neamurile nu vor fi convertite la a doua Sa venire, ci tocmai contrariul: „Când va veni Fiul Omului, va găsi El credință pe pământ?”. Această interpolare este în armonie cu declarația Domnului nostru dn Matei 24:14: „Această veste a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca *mărturie* pentru toate neamurile; și atunci va veni sfârșitul”. Cine capătă o vedere greșită cu privire la însărcinare, în dorința sa de a se conforma acesteia, poate să acționeze greșit. Cei care au concis că Domnul a intenționat convertirea lumii sunt induși spre diferite (tertipuri ??????), atât în minte cât și în purtare, cu scopul de a îndeplini însărcinarea pe care au înțeles-o greșit. Aceasta induce pe unii în timpul prezent spre a ignora definiția Scripturală a terminilor calității de membru în Împărăția lui Christos - spre

un standart mai jos atât în credință cât și în purtare, cu scopul de a admite o mai mare proporție a familiei umane, și cu scopul ca, dacă va fi posibil, să se convingă pe ei înșiși și pe alții că lumea devine mai bună și se convertește. Unii nu numai că au concis că propovăduirea crucii lui Christos și a credinței în răscumpărare nu este de nici un folos, dar au mers și mai departe de aceasta, și au susținut că nici chiar o cunoaștere istorică a lui Christos nu este necesară, și că religiile păgâne trebuie să fie estimate ca parte a propovăduirii Vestii bune, și că ascultarea păgânilor față de obiceiurile lor păgâne trebuie considerată ca ascultare față de Vestea bună. Astfel că vederile mai mult sau puțin false asupra însărcinării îi îndepărtează pe mulți care nu văd pe nici o altă cale nici o speranță de a realiza vre-o dată ceea ce Domnul nostru ne-a însărcinat cu aproape nouăsprezece secole în urmă, și care altfel, ar considera că a eșuat mult în mod miserabil, și n-ar avea nici o speranță în îndeplinirea acesteia.

De altă parte susținem că însărcinarea citită și înțeleasă în mod corect s-a realizat; că mesajul lui Christos și a Împărăției a fost proclamat, direct sau indirect, cu mai multă sau mai puțină forță și energie, în orice națiune sub ceruri, și ca rezultat, unii dintre toate neamurile au fost făcuți ucenici; și că incidental a fost dată o „mărturie” tuturor oamenilor de pe pământ cu privire la răscumpărare și la prevederile divine pentru salvarea prin Răscumpărător. Din toți acești ucenici adunați din toate neamurile prin mesajul Domnului, buna plăcere a Tatălui va fi să-i dea Împărăția doar unei „turme mici”, în comonștenire cu Isus în glorie ca Sămânța a lui Avraam, prin care, în veacul Milenar care urmează acestuia, toate familiile pământului vor fi binecuvântate. Doar din acest punct de vedere poate fi recunoscută împlinirea și apreciată în mod potrivit însărcinarea Domnului nostru.

FACEREA DE UCENICI ÎN LUME

Mai întâi vine lucrarea Evanghelistului: Mergeți, faceți ucenici atât de mulți câți vor asculta mesajul vostru. Cuvântul „ucenic” înseamnă elev, și cei interesați prin evanghelist se presupun a fi elevi în școala lui Christos, în clasa întâi. Pe măsură ce devin instruiți în dreptate, devine potrivită consacrarea lor, reprezentată în botez - moartea față de sine și față de lume - îngropați cu Christos prin botezul în moartea Sa (Rom. 6:3-5). Apoi vine al treilea pas, cel de a-i *învăța* să observe toate lucrurile pe care le-a poruncit Christos. Orice neglijare a acestei însărcinări și a ordinii de procedură a acesteia va însemna un eșec comparativ; și totuși oriunde nu ne-am uita, vedem că trăsăturile ei specifice sunt neglijate. Vedem majoritatea Creștinilor mărturisitori dând în primul rând botezul, urmând o ordine greșită, precum și o formă greșită a botezului. În al doilea rând, ei îi fac ucenici în denomițiile sectare și îi fac membri ai acestora, și îi fac pe aceștia să-și consacreze banii și energiile mai degrabă acestor denomițiuni decât Domnului. În al treilea rând, plasându-i astfel în robia sectară, ei îi neglijează, și merg afară după alții, complet nereușind a le da „*învățătura*” pe care Domnul a indicat-o ca necesară ca pregătire pentru comonștenire în Împărăția Sa - *învățătura* despre caracterul și planul divin, despre harurile spiritului sfânt și necesitatea dezrădăcinării spiritului lumii și a egoismului, despre dezvoltarea spiritului Domnului - a blândității, gentileții, răbdării, iubirii frățești, iubirii de oameni.

Pentru a urma instrucțiunea Domnului nostru, Preoțimea Împărătească trebuie mai întâi, când face ucenici, să-i informeze pe cei ce au urechi de auzit că ei sunt păcătoși prin cădere; - imperfecti în gând, în cuvânt și în faptă; și prin urmare inacceptabili lui Dumnezeu și sub sentința morții - nimicirea; dar că Dumnezeu a făcut pregătiri pentru salvarea și întoarcerea lor la armonia cu El și la viața veșnică: că Isus Christos, în armonie cu planul Tatălui, a plătit prețul păcatului și a condamnării lui Adam, și astfel a cumpărat toată rasa lui Adam, și are de gând să elibereze pe toți cei ce-L vor asculta. Că acum El oferă *eliberare prin credință* tuturor celor ce au ureche de auzit - „chiar atâtor de mulți pe câți îi va chema Domnul, Dumnezeul vostru”, și că aceștia din moment ce aud și acceptă chemarea, se pot considera „îndreptățiți prin credință”, având păcatele lor acoperite, și astfel fiind împăcați cu Dumnezeu prin credința în Christos; și că acum, dacă ei devin urmași și ucenici ai lui Christos, ei pot deveni împreună sacrificatori cu El, și treptat pot deveni comonștenitori în Împărăția Sa, și în marea lucrarea a acesteia, de binecuvântare a lumii.

Cei ce sunt interesați în acest mesaj vor întreba despre calea prin care ei ar putea atinge aceasta, și răspunsul trebuie să fie că o deplină acceptare a uceniciei trebuie să fie arătată printr-o deplină consacrare, a inimii, minții și a trupului, Domnului - chiar până la moarte; și că această supunere a voinței proprii Domnului, este socotită ca *botez*, îngropare, ca cufundare cu El în moarte; și că ei cu cât mai repede vor îndeplini acest botez real sau îngropare a voinței proprii, cu atât mai repede trebuie să se supună la o cufundare exterioară în

apă, care va simboliza aceasta, înfățișând moartea și îngroparea lor față de sine, față de păcat și față de lume, și învierea lor la o înnoire de viață și purtare, ca membri ai corpului lui Christos.

Ei trebuie să fie îndemnați să realizeze acest pas al consacrării până la moarte, nu în baza puterii lor proprii sau a numelui său, nici în numele celui ce i-a învățat; ci trebuie să le fie indicat faptul că acest curs este autorizat de către Tatăl, prin Fiul și prin Spiritul Sfânt. Astfel deci aceasta se împlinește „în numele” sau prin autoritatea Tatălui, a Fiului și a Spiritului Sfânt, și nu în numele unei secte sau denominații sau unui învățător uman. Este o greșală din partea unora, de a considera acest text că înseamnă că cei convertiți trebuie să fie botezați în numele Tatălui, Fiului și a Spiritului Sfânt. Din contra Apostolul spune în mod clar, că suntem botezați în Christos ca membri ai corpului Său - Rom. 6:3-5.*

Acei care merg astfel mai departe, care răspund la propovăduirea Evangheliei, și care întrebă despre

*Vezi articolul nostru din 15 Iunie 1893, „Botezul și Importanța sa”, o copie a căruia poate fi împrumutată gratuit cu promisiunea că va fi întoarsă.

cale, adevăr și viață, și care, cu o adevărată căință de păcat și cu o adevărată remușcare de inimă, doresc să devină ucenici ai lui Christos, și care atunci fac acest pas al consacrării, sunt botezați astfel în Biserică, „corpul lui Christos” - nu în Biserica Baptistă, nici în altă instituție umană, ci în Biserica adevărată, Biserica Dumnezeului Celui viu, a căror nume sunt scrise în ceruri (Ev. 12:23). Ei n-au nevoie ca numele lor să fie scrise în careva listă sau registru pământesc. Numele acestora, ni se spune, că sunt scrise în cartea vieții Mielului, și dacă ei sunt credincioși legământului lor, El ne asigură că nu va șterge numele lor. Pecetea acceptării lor este spiritul sfânt, a cărui conducere și instrucțiuni și trăsături de caracter devin tot mai mult discernibile lor și altora în fiecare zi, pe măsură ce ei astfel caută să umble pe urmele lui Isus.

Dar ei totuși mai au nevoie de instruire: de fapt, toți cei care au mers mai departe în experiența lor Creștină, au fost tocmai pregătiți prin acestea să primească instrucțiuni; și când au atins condiția îndreptării prin credință, și apoi a sfințirii (a consacrării față de Domnul, botezul), aceștia au devenit pur și simplu „copii în Christos”. Ca atari, ei sunt pregătiți pentru hrana spirituală, și în primul rând trebuie să fie hrăniți cu laptele curat al Cuvântului, ca să poată crește prin el, și pe măsură ce fac progrese, Domnul însuși își pune ca obligație ca ei să aibă „hrană la vreme potrivită”, din moment ce sunt în stare să asimileze „hrana tare” care aparține celor dezvoltați, puternici în Domnul și în puterea tăriei Lui, „învingători”, ostași ai lui Christos, având îmbrăcată armătura sa și luptând lupta bună a credinței, ridicând sus steagul regal, și fiind activi în ajutorarea altora în atingerea aceluiași condiții.

Această denaturare a acestei mari însărcinări care a fost atât de explicit declarată, trebuie s-o socotim pe seama lui Satan, vrăjmașul nostru cu voia; făcând-o astfel, precum am văzut deja, de o mai puțină însemnătate: în primul rând făcând-o să pară că înseamnă convertirea lumii; în al doilea rând, prin distrugerea sensului real al botezului; în al treilea rând, ducând în confuzie poporul Domnului cu privire la felul de a face ucenici, și făcându-i să creadă că aceasta înseamnă adunarea membrilor în legături sectare; în al patrulea rând, făcându-i să creadă că aceasta este totul ce este necesar, și că învățarea în Biserică este o pierdere de timp, care ar trebui să fie devotat lucrării pe care Adversarul o numește „salvarea sufletelor”, dar care în realitate este o străduință de a aduna pe oamenii neregenerați în sistemele sectare și de a-i înșela în privința gândului că ei sunt într-un oarecare sens al cuvântului din adevărata Biserică a lui Christos, și că sunt salvați; în al cincilea rând, pe cei care nu pot fi în înșelați în modul precedent, dar care își dau seama că trebuie să existe o creștere în har și cunoștință, conducându-i greșit spre o înțelegere greșită a declarației Apostolului (greșit tradusă în versuinea comună - KJV): „Ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi, și n-aveți trebuință ca să vă învețe cineva” -

1 Ioan 2:20, 27.

Sub această înșelare din urmă, mulți sunt îndepărtați de la instrucțiunea pe care Domnul a aranjat-o, că învățătura să fie dată prin învățătorii pe care El îi va ridica - îi întoarce spre ciudățenii, spre visuri și imaginații și interpretări ale Scripturilor care le sunt șoptite în mod fantezist prin spiritul sfânt, dar care frecvent dau dovadă de a fi sugestii sau a minții lor proprii sau a îngerilor căzuți.

Ca popor al Domnului, să căutăm deci cărările cele vechi, să observăm bine instrucțiunile Învățătorului nostru în legătură cu aceasta, și fiecare din noi care caută a servi cauza Sa, să lucreze în exactă conformitate cu liniile indicate aici - ne gândind că judecata sa proprie imperfectă și nici a conlucrătorilor săi ar fi superioară

celei a Domnului, ci din contra, să gândească că doar Domnul, Capul Bisericii, a fost competent să dea însărcinarea potrivită care trebuie să fie urmată implicit.

Faptul că Domnul nostru a dat această însărcinare nu numai apostolilor, ci și tuturor celor care vor crede în El prin cuvântul lor, este clar arătat prin cuvintele cu care a încheiat: „Iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul veacului”. Apostolii n-au trăit până la sfârșitul veacului, și prin urmare cuvintele Domnului nostru înseamnă că El va fi cu toți urmașii Săi care se folosesc de însărcinarea Sa, și care doresc să prezinte mesajul Său celor care au urechi de auzit din toate neamurile. De sigur El n-a avut în vedere că va fi prezent personal cu ei, pentru că deja le-a spus că El în mod personal va pleca de la ei, și că în mod personal va veni din nou la sfârșitul veacului (Ioan 14:2), și cuvintele Sale nu trebuiesc înțelese ca contradictorii. Înțelesul Său de data aceasta a fost evident că El le va supraveghea lucrarea lor, că El va fi capul real al Bisericii, că El va supraveghea toate afacerile lor, că El va fi cu ei în sensul sprijinului, al conducerii și al sfătuirii celor care vor urma pe calea Sa și vor proclama mesajul Său - și toate acestea în poroția în care ei sunt credincioși cauzei. Această asigurare a prezenței Domnului a fost intenționată să dea apostolilor curaj pentru lucrarea pe care le-a încredințat-o. În timp ce El era cu ei în carne, ei doar urmau indicațiile Sale, și din moment ce El a fost lovit, ei au căzut cum se întâmplă cu niște oi fără de păstor, și acum El pleca, dar El dorea ca ei să înțeleagă că puterea Sa va fi cu ei și că conducerea Sa supraveghetoare a afacerilor lor le va fi garantată, la fel de sigur cum a fost în timp când era cu ei în carne - deși aparent doar prin ochiul credinței. Conform cerdinței lor le va fi dată tăria și puterea.

De-a lungul întregului veac, poporul Domnului în mod similar i s-a cerut să umble prin credință și nu prin vedere, și lecția fără îndoială a fost de o mare valoare pentru ei spre creștere spirituală, fiind în felul acesta cu mult mai mare decât dacă El ar rămânea cu noi în carne. Și dacă gândul supravegherii spirituale din partea Domnului a lucrării Sale trebuia să fie sursa încurajării și întăririi pentru cei care vor încerca să învețe în numele Său de-a lungul întregului veac, cu atât mai mult în timpul prezent putem a ne da seama de prezența Sa actuală în secerișul acestui veac Evanghelic, deși nu-L vedem decât cu ochiul credinței, totuși, crezând, avem o bucurie nespusă și întărire și curaj pentru lucrare. El este cu noi în lucrarea secerișului la fel cum a fost cu apostolii în lucrarea de semănare a seminței.

Cu siguranță, Cel care a supravegheat cu grijă lucrarea de semănare, nu este mai puțin interesat și nu este mai puțin grijuliu în privința lucrării de secerare. Să înfigem deci secera adevărului cu energie și curaj, aducându-ne aminte că servim pe Domnul Isus, aducându-ne aminte că nu suntem responsabili pentru seceriș, ci doar pentru energia noastră în adunarea aceluia „grâu” copt pe care-l putem găsi. Dacă există o mare osteneală în găsirea câtorva grăunțe de grâu copt, trebuie să ne bucurăm cu atât mai mult în cei pe care-i găsim, și să învățăm să iubim și să apreciem tot mai mult ceea ce este rar și de valoare. În timp ce folosim toată înțelepciunea pe care o putem, în acest serviciu, să ne aducem aminte că scopul Domnului în a ne da o parte în această lucrare, nu este atât de mult în direcția cât de mult putem îndeplini, cât în binecuvântarea pe care ne-o va aduce asupra noastră această trudă. Acesta va fi un gând încurajator pentru unii dragi, care sunt angajați în lucrarea „Voluntară”; și dacă aceștia găsesc multe descurajări și doar puține rezultate, gândul că Învățătorul știe pe cei ce sunt ai Săi, și că El apreciază orice efort sincer făcut pentru a servi cauza Sa și pentru a ne da viața în folosul fraților, va da curaj și tărie celor care de altfel s-ar putea istovi pe cale.